

ETHEM BARAN • Kırkikindiler Bittiğinde

ETHEM BARAN 1962'de Yozgat'ta doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Yozgat'ta tamamladı. 1983'te Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Eğitim Yönetimi ve Planlaması Bölümü'nden mezun oldu. Çeşitli dergilerde öykü, deneme ve eleştiri yazıları yayımlandı. İlk öykü kitabı *Sonrası Ayrılık* 1991'de çıktı. Onu 1994'te yayımlanan *Kurutulmuş Gül Mevsimi* izledi. *Dönüştürücü Yolculuklar Kitabı* (2005, Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Unuttuğum Bütün Akşamlar* (2005), *Bozkırın Uzak Bahçeleri* (2006), *Evlerimiz Poyraza Bakar* (2009), *Bulut Bulut Üstüne* (2011), *Zira* (2015), *Döngel Dünya* (2020, Sait Faik Hikâye Armağanı), *Güzelliğini Gördükçe Ağlayasım Geliyor* (2021) adlı öykü kitapları ile *Yarım* (2008), *Emanet Gölgele Defteri* (2013), *Köhne* (2024) ve *Kırkikindiler Bittiğinde* (2026) adlı romanları vardır.

İletişim Yayınları 3659 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 662

ISBN-13: 978-975-05-3946-6

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK TASARIMI Suat Aysu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Beyza Metin

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ETHEM BARAN

Kırkikindiler Bittiğinde

Gözümün kökü
Özgür'üme...

Kitaplar göktaşlarına benzerler.

Her birinin bir Anka kuşu gibi haykırarak fırladığı, her tarafının tutuştuğu bir tek an vardır. Biz onları o tek bir an için severiz, hemen arkasından küle dönüşse de.

Bazen geç vakit, soğumuş sayfaların üzerinde acı bir öfkeyle dolaşır, onların ölü simgelerini tahta bir tespihin boncukları gibi takırdatarak parmaklarımızın arasından kaydırırız.

– BRUNO SCHULZ, *Tarçın Dükkânları*

*Yok bu şehir içre senin vâsfettiğin dilber Nedim
Bir perî-sûret görünmüş bir hayal olmuş sana*

– NEDİM

Dışarıda dünden kalma bir yağmurun dalgınlığı vardı. Doğru dürüst uyunmamış bir gecenin bungunluğu.

İntihar edeceğini söyleyen Şermin'in telefonunu kapattıktan sonra yağmurdan kaçmaya çalışan bu havanın onu yavaşlatacağını hissetmiş, üstelik bunu istiyormuşçasına oda da dolanmış, ardından pencerenin önünde dikilip bahçeyi seyretmeye başlamıştı İlhan.

Kırkikindilerin sonuydu.

Bulut geçceği derdi kırkikindiye babaannesi. Çakal yağmuru diyen de vardı, tilki düğünü diyen de... Kırkikindiye severdi İlhan. Şiirlerinde de kullanırdı. Eskiden. Evet, eskidendi. Artık şiir yazmıyordu. Şiirleri dergi bürolarında bekleyen bir şairim diye yazalı çok olmuştu. Derya vardı o zamanlar. İlhan henüz çok genç, Derya henüz çocuk sayılır. Liseli bir kız sonuçta. Komşu kızı. İki yandan örgü yaptığı saçları, göğsüne bastırıldığı kitaplarıyla okula gittiği günlerde mi, İlhan Abi edebiyat ödevim var, yardım eder misin diye evlerine girip çıkmaya başladığı günlerde mi, yanına sokulup gözlerinin içine bakarak İlhan'ı geceler boyu çöze-

mediği soruların kalp çarpıntılı girdabında bıraktığı günlerde mi, ne zaman başlamıştı o hikâye?

Asteğmen üniforması nasıl da yakışıyordu. Öyle söylerdi annesi. Derya da...

Askerden yeni gelmişti. Asteğmen maaşından biriktirdikleriyle ilk şiir kitabını bastırmıştı. Kapağını beğenmedi. Annesi, evin ihtiyaçları dururken parasını kitaba yatırmasına ses çıkarmadı. Aksine oğlundan çok o mutlu oldu.

Elinde bağlaması bahçede oturuyor. Arklarda yosun bulaşığı, tembel bir su. Koca cevizin ağır, kıpırtısız gölgesi. Evin arkasından tren şakırtıları geliyor, bahçe kapısından (yıllar sonra Şermin'in önünde bekleyeceği kapı bu) Derya...

Ne çabuk büyüdü bu kız? Ve nasıl bir tatlılık bu böyle:

“Ne güzel çalışırsun İlhan!”

İlhan, düne kadar kendisine abi diyen Derya'nın bu kez abi demeden konuşmasıyla biraz duraksadı (gece boyunca Derya'nın o duraksama ânını fark edip etmediğini düşünecekti) ama pek de üstünde durmadı.

Hamamönü'ndeki sazevlerinden birinden (eski bir türkücününmüş dükkân) almıştı bağlamayı. Tavana asılmış bağlama, cura, divan sazı, ut ve gitarların, tezgâhtaki saz teknelerinin, talaşlı tahta parçalarının arasında bir çocuk bağlama çalışıyor. İlhan da tıpkı öyle kolayca çalacağını sanıyor. Hiç de zor görünmüyor. Şu ufacık velet de çalabildiğine göre...

Göründüğü gibi değilmiş. Gelin Ayşe suya gitmiş / Yosunları tuta tuta... Dındındındınn / Dındındındınn... Adamlar çalarken böyle olmuyor, tek sesin içinden birbirine değdikçe tatlanan pek çok ses çıkıyor, İlhan tezeneyi tellere vurduğunda ses yalnızlaşıyor, incelip kopuyor; nihayetinde kulaklarda birbirinden beter dındınlar kalıyor.

“Ne güzel çalışırsun İlhan!”

İnanacak neredeyse.

Saçlarını çözmüş Derya, sesine bal katmış, gözleri zaten